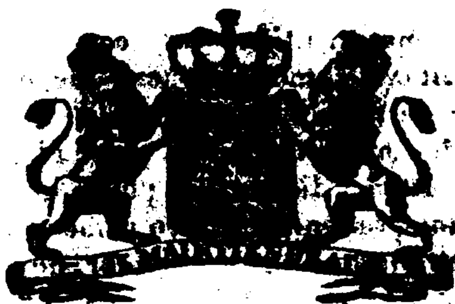
N°. 58. A°. 1834.

MAANDAG DEN 21sten JULIJ.

SURINAAMSCHE COURANT.

BURGERLIJKE STAND.

GOUVERNEMENTS SECRETARIJ.

Den 17 Julij 1824.

Heden zijn ten Gouvernements-huize in ondertrouw opgenomen:

GEORG LUDWIG RÖPERHOFF *jongman*, oud 44 jaren, geboren te *Lehr in Oostvriesland*, en JOHANNA MARIA GEERTRUIDA DE FRIDERICI *jonge dochter*, oud 19 jaren, geboren te *Rade in Engeland*.

In kennisse van mij,
Eerste Commies ter Secretarij voormeld,
G. S. DE VEER.

BUITENLANDSCHE BERIGTEN.

GROOT-BRITTANNIE.

LONDEN, den 19 Mei.

In de zitting van het Hoogerhuis van den 12den dezer, heeft de Lord-kanselier Brougham, een verzoekschrift uit Glasgow ter tafel gebragt, hetwelk door 48,600 personen onderteekend was, en strekte tot uit den wegruiming van de bekende grieven der Dissenters, waarvan reeds zoo veel gewag gemaakt is. Tevens werd in dat verzoekschrift een nieuwe eisch te berde gebragt, namelijk dat de vereeniging tusschen kerk en staat opgeheven, en dus met andere woorden de gevestigde en bevoorregte kerk afgeschaft zou worden.

De Lord-kanselier, ofschoon de billijkheid van de overige wenschen der verzoekers erkennende, heeft verklaard zich met hun gevoelen omtrent het laatste punt geenszins te kunnen vereenigen, maar integendeel de instandhouding der gevestigde kerk voor hoogst nuttig en onvermijdelijk noodzakelijk te achten, en zich tegen alles wat tot hare afschaffing zou kunnen strekken, te zullen verzetten. De Aartsbisschop van Canterburij heeft in denzelfden zin gesproken. De verklaring van den heer Brougham heeft veel opschudding gebaard, te meer daar den eigen avond te Londen eene talrijke openbare bijeenkomst gehouden is, onder voorzitterschap van het bekende Parlements-lid Hume, waarin hevig tegen de Engelsche kerk is uitgevaren, en een verzoekschrift aan het Lagerhuis is vastgesteld, strekkende om de vereeniging tusschen kerk en staat op te heffen, door de bisschoppen uit het Hoogerhuis te verwijderen, door het afschaffen van alle gedwongen betalingen ten behoeve dier kerk, enz. De beruchte O'Connel heeft deze vergadering bijgewoond.

De regerings-stoomboot *Afrikan* is den 11den Mei te Plymouth aangekomen, na vier dagen te voren Lissabon verlaten te hebben. Omtrent de door dit schip aangebragte tijdingen is slechts weinig uitgelekt. Alleen weet men thans, dat de stoomboot, die het over de zaken van het Schiereiland te Londen gesloten verdrag aan boord had, eene zeer ongelukkige reis heeft gehad, zoodat dit verdrag eerst den 4den Mei in handen van Don Pedro heeft kunnen komen.

Men vermoedde, dat de *Afrikan* reeds eenige mededeeling aan de Britsche regering over dit verdrag heeft aangebragt; doch omtrent de geneigdheid van Don Pedro om dit staatstuk te bekrachtigen, was nog niets zekers bekend.

Omtrent den loop der krijgsverrigtingen in Portugal behelsden de door den *Afrikan* aangebragte brieven niets anders, dan dat de Miguellisten in het gewest Algarvie eenige nieuwe voordeelen behaald hadden, en dat ook de Hertog van Terceira in het noorden geenszins zulke snelle voortgangen maakte als men verwacht had, daar Coimbra evenmin als Figueira tot nu toe door hem bezet was.

Over Frankrijk heeft men berigten uit Portugal, volgens welke de Generaal d'Alurer, die voor Don Miguel ten zuiden van den Taag bevel voert, en onder wien een der zonen van den Maarschalk de Bourmont strijdt, St. Ubes steeds meer begon te benaauwen, en zich vleide van weldra die stad te kunnen vermeesteren. Drie schepen, die meel en hoornvee naar St. Ubes bragten, waren in zijne handen gevallen. Don Miguel had thans zijne hoofdmagt bij Santarem bijeen, en had den 24sten April eene brug over den Taag doen slaan; meenende men, dat hij een van zijn leger die rivier zou doen overtrekken, om aan de zijde van Elvas eenen inval in Spanje te doen. Don Carlos hield dagelijks met hem bijeenkomsten, en men hield het er dan ook voor, dat deze Spaansche Vorst aan het hoofd van de tot den inval in Spanje bestemde afdeeling zou staan. — Deze laatste berigten, zijn echter van eenen voor Don Miguel en voor Don Carlos zeer partijdige zijde afkomstig, en het is dus raadzaam de nadere bevestiging daarvan af te wachten.

Aan den anderen kant deelt het Madridsche regeringsblad van den 6den Mei een nieuw legerberigt van den bevelhebber der Spaansche afdeeling in Portugal, Generaal Rodil, mede. Het is van den 1. gedagteekend, uit Gouvea, een plaasje op twee of drie ure afstands ten zuidwesten van Aguarda gelegen. Daarin wordt gezegd, dat de Spaansche troepen den dag te voren 600 Miguellisten, die bij Gouvea eene zeer sterke stelling hadden ingenomen, daaruit hadden verdreven, en zich daarbij allezins dapper hadden gekweten. De Generaal Rodil onderhield steeds eenige gemeenschap met den Hertog van Terceira, doch deze bevond zich den 29sten April nog steeds te Lamego, en de vereeniging tusschen de troepen der beide Koninginnen in het noorden van Portugal had toen dus nog niet plaats gehad.

(Nederl. Staats-Courant).

MENGELINGEN.

DE ONTMOETING.

Herinnering uit mijn verblijf aan de Kaap de Goede Hoop.

(VERVOLG en SLOT van N°. 57.)

Ons troffen zij niet onvoorbereid meer aan, en sleepten vooral geene mutsen meer mede. Wij trokken in een avond het lot, wie onzer de eersten zouden zijn, om hunne visite aan wal af te leggen. De begunstigden vleiden zich hoogst vergenoegd en in de vrolijkste verwachting in hunne hangmat, om, na eene zoo spoedig mogelijk te staken rust, hun *toilet* voor dat gelukkig uitstapje te maken en te zeven ure met de boot op reis te gaan.

De dageraad verlichtte ter naauwernood ons ruim, of de terugblijvenden, waaronder ik mij ditmaal ook bevond, werden door het bezige gewoel der op hun vertrek staande kameraden in hunne zoete morgensluimering gestoord. Een blik uit de hangmat leverde geene onaardige vertooning op. *Hier* zag men een' oud soldaat zijn Edammer kaasje, dat hij uit bespaarde en opkochte of ingeruilde rantsoenen had bijeengebragt, zorgvuldig in eenen doek pakken, terwijl zijn gerimpeld voorhoofd en ernstige tronie den speculatien mankenschetsten, die de winsten berekende, welke zijne waar hem aan *de Kaap* zou opbrengen. Nevens hem zat er een met eene bijzondere belangstelling de koperen knoopen van zijn versleten grijs buisje te wrijven, terwijl een ander met een stuk overgeschoten spek, dat hij zorgvuldig tusschen de balken had bewaard, zijne schoenen de graauwe scheepskleur deed verliezen. Nog een ander, fier op eene half versletene fluweelen halsdas, waarvan hij niet zonder moeite en kosten eigenaar was geworden, gespte dezelve met alle deftigheid vast, voor een brokje spiegelglas. Een paar vluggere of minder coquette knapen waren reeds met hunnen opschik vaardig, en hielden *appel* over de hun geblevene *zesthalven*, die waarschijnlijk het schip voor altijd stonden te verlaten.

Zij voeren af, en ik zal hen niet op hunne reis vergezellen — want morgen is het *mijne* beurt om *de Kaap* te bezoeken, — maar alleen aanstippen, dat zij ten behoorlijken tijde weder aan boord waren, en mij ook niet ophouden bij de vrij koddige vertooning, die hunne *ophijsching* en *aanneming* — want zij waren natuurlijkerwijze vol zoeten wijns — opleverden, en bij het gelach en de kwinkslagen, daaruit bij de aanschouwers ontstaan, die, verheugd over de stipte terugkomst hunner spitsbroeders, derzelver roes, met de meeste inschikkelijkheid gadesloegen, en gedeeltelijk wel bij zichzelven mogten denken: »*Voilà comme je serai demain.*«

Wij daalden af in de boot, en roeiden landwaarts, onder het geroep van *hurrah!* en *veel pleizier!* der op het dek geschaarde kameraden, waaronder soms een enkele zijne waarschouwende stem verhief, om ons eene prompte terugkomst aan te bevelen, of elke oneenigheid met het Britsche garnizoen af te raden. Wij doorkliefden lustig de golven, zoodat de vermanende en heilwenschende vrienden zich weldra nog slechts als kleine dwergjes aan ons oog vertoonden, en eindelijk geheel onzigtbaar werden. Bij het bruggehoofd, aan den ingang der stad, stapten wij aan wal. Het was nagenoeg acht ure. Te twee ure namiddag zou de boot weder dáár zijn, om ons terug te voeren. Men had ons van eene schriftelijke vergunning voorzien, die wij aan den bevelvoerenden onderofficier eener wacht van Engelsche soldaten bij de brug moesten vertoonen. Bij gebreke van dien zou men niet in de stad toegelaten, maar als arrestanten teruggehouden hebben. Nu liet men ons vriendelijk door, en wij zagen het doel onzer wenschen voor ons open liggen. Daar ons gezelschap, dat gezamenlijk vier- of vijfentwintig koppen sterk was, uit Nederlanders, Duitschers en Franschen bestond, verdeelden wij ons

in twee hoopen, waarvan de talrijkste, enkel Franschen bevattende, zich van ons afzonderde en een' anderen weg insloeg dan wij, die op goed avontuur de eerste straat de beste volgden. De afspraak van beide partijen was, dat wij elkander te twee uren aan het bruggehoofd weder zouden aantreffen.

Indien het mijn voornemen ware, hier eene beschrijving van de Kaapstad te geven, zou niets gemakkelijker voor mij wezen, dan de vervulling der taak; want ik behoefde slechts het weinige, dat ik opmerkte, en dat mij in het geheugen is gebleven, ter neder te stellen; doch alleen zij het hier gezegd, dat de Kaap een net gebouwd stadje is, met breede en regelmatige straten, meest door Hollanders bewoond.

Op eene wandeling buiten de stad beklommen wij de *Tafelberg*, doch de hitte noodzaakte ons in eene herberg onzen intrek te nemen, welke door eenen gullen en spraakzamen Engelschman gehouden, die ons voor een goed ontbijt — benevens een half dozijn flesschen goeden wijn. Onzen Engelschen waard verlaten hebbende, ontmoeteden wij op straat eenige Engelsche onderofficieren, benevens den kapelmeester van het garnizoen, zijnde een moor, die meer dan zes voeten lang was, en, bij eene innemende vriendelijkheid en beschaafdheid, eenen zuiveren Engelschen tongval bezat. Wij moesten deze heeren, die er zeer mede in hun' schik waren, dat zij in ons lieden ontmoeteden, waarmede zij zich in hunne taal konden onthouden; naar een koffijhuis vergezellen, alwaar eene onbekrompene bestelling door hen gedaan en eene partij biljart aan de liefhebbers onder ons voorgeslagen werd. Terwijl ik nu met een' mijner kameraden tegen twee der Britten kampte, zaten de overige inmiddels in volle vreugde aan de welvoorziene tafel, en lieten den wijn in het glaasje niet verschalen. Een vrolijk jong mensch, die zich den gullen tractanten moedig bescheid deed, terwijl hij bij tusschenpoozen met eene frissche stem deed hooren:

Bekränzt mit Laub der liebevollen Becher
Und trinkt ihn fröhlich leer!
Am ganzen Kap, glaubt mir, Ihr Herren Zecher,
Giebt's solch' ein Wein nicht mehr.

aanhief, viel eindelijk, in eene soort van sluimering, iemand van het gezelschap stiet hem vrij onzacht aan, met de woorden: *Sapprement noch 'n mal! Bist du närrisch?* Naauwelijks was deze vermaning er uit, of van eene naburige tafel klonken de woorden geuit: Zoo waar als mijn eerlijke naam PFLAUM is, ja, het is zoo! — Men verbeelde zich onze verwondering, en vooral die van den ontwaakten, die juist PFLAUM heette, toen hij de aan hem gerigte vraag zoo beslissend hoorde beantwoorden. Allen vestigden wij het oog op den spreker, dien wij merkten, dat hoegenaamd geene acht op ons sloeg; maar met eenige personen aan het redewisselen was. De door hem gesprokene woorden konden dus voor geene beleediging opgevat worden, en het *quid pro quo* gaf aanleiding tot eene voor hem allerheugelijkste herkenning. Zoodra gaf hij zich niet als naamgenoot aan den burgerlijken nabuur te kennen, of de eene opheldering en ontknooping volgde op de andere, en weldra zaten Oom en Neef vertrouwelijk nevens elkander te dampen en te klinken.

De tijd vermaande ons, kort te zijn; de zware oudvaderlijke klok, in den hoek nabij het biljart, stond reeds op 1, en onze Pommersche kameraad moest nog met zijn' Kaapschen oom naar deszelfs woning, denkelijk om eenig aandenken voor de reis te ontvangen. Wij noodigden hem uit, om zich te 2 ure, en vooral niet later, op het algemeene *rendez-vous* aan zee te bevinden, en verzochten oom PFLAUM toch voor de prompte verschijning van zijn neefje te willen zorg dragen, hetgeen deze, de zware consequentiën van een *eventuëel defaut* uit onzen mond vernemende, met eene echt-burgerlijke angstvalligheid aannam.

Weldra namen wij nu afscheid van de gulle Britten, die het gelag met alle geweld voor hunne rekening wilden nemen, hetgeen wij niet toestonden, zoodat er nog in de laatste oogenblikken van ons verlof een kleine twist ontstond, maar een twist van gulle en opregte vriendschap en welwillendheid. Eenige inkoopen, die wij te doen hadden, namen den korten, ons nog overigen tijd in beslag. Wij vonden de boot dobberende op de spiegelgladde oppervlakte der zee; de roeijers ongeduldig wachtende, met den blik naar den vernederlijken *Duivelswindberg* gekeerd; want deze stond weldra zijn gewoon spel te hervatten. Onze Fransche spitsbroeders kwamen bijna gelijktijdig, *tant soi peu gris*, met ons op verzamelplaats aan, en ginds in de verte vertoonde zich ook het Pommersche paar. Neef droeg een wél gepakt en wél gesloten mandje in de eene, en eenen bundel in de andere hand. Al kugchende en zweetende volgde hem de dikke oom. »Laat ons ruilen, oom!" zeide PFLAUM, de jongere, toen zij bij ons aangekomen waren: »ga gij voor mij naar *Batavia*, en ik zal in uwe plaats voor uwen winkel aan de Kaap zorgen. Ligt wordt gij dan wat dunner, en ik wat vetter. Dat zou ons geen van beiden schaden!" — »Ha, ha! neen, hartelijk dank!" stotterde oom PFLAUM. — »Nu, oom, vaarwel!" — »Neef, gezondheid en gelukkig wederzien!" Weg roeiden wij, de blikken gewend naar de schoone en vruchtbare Afrikaansche kust, het land van zegen, dat *Holland's* oude grootheid voor den nakomeling verlevendigt. Streelend was de herinnering aan de genotene genoegens, en onverbitterd bleef zij ons aan boord bij; want met een vrolijk *vivat* werden wij ontvangen.

LINNÉUS EN ZIJN TUINMAN.

Deze beroemde *botanicus* wilde eens de *cochenille* in Europa telen, en ontving eindelijk, na langdurige en vruchtelooze pogingen, door een' zijner scholieren, die zich in Mexico bevond, eenen *nopal* (eene soort van vijgenboom, op welken het insekt leeft) vol *cochenillas*. Het boompje kwam te *Upsala* aan, op een tijdstip, dat hij juist vele bezigheden had. De tuinman plantte het oogenblikkelijk, reinigde het echter alvorens zoo naauwkeurig mogelijk van het ongedierte, waarvoor hij de cochenille hield, dat LINNÉUS, toen hij kwam om het zeldzame geschenk te bezigtigen, geen enkel insekt meer in leven vond.

(*Overgenomen.*)

ADVERTISSEMENTEN.

ALGEMEENE VERGADERING van het DEPARTEMENT *PARAMARIBO*, der MAATSCHAPPIJ: *TOT NUT VAN 'T ALGEMEEN*, op HEDEN den 21sten Julij 1834, des avonds ten 7½ ure; in de zaal van de Loge *Concordia*.

VOORLEZING: De Voorzitter Mr. H. R. HAIJUNGA, *over de Verdraagzaamheid in het Godsdienstige, een onafscheidlijk vereischte tot instandhouding van rust en orde in deze Volkplanting.*

(31221) Uit krachte eener resolutie van het Geregtshof dezer Kolonie, dd. 9 Julij 1834, genomen op zeker, aan hetzelve ingediend rekest door JOHAN GOTTLIEB KRUGER en JACQUES FRANÇOIS ROUX in relatie als blijkens procuratie, gepasseerd te *Amsterdam* ten overstaan van den Notaris ADRIANUS VAN ETTEN en Getuigen, in dato 10 Maart 1834, door ANTHONIJ LUDEN, EDWARD CORNELIS SCHARFF en JACOB HENDRIK LUDEN, zoo te zamen als ieder afzonderlijk, gesubstitueerd in hunne kwaliteiten, de twee eersten als de eenige thans fungerende Commissarissen, en de laatste als eenig overgebleven Directeur van en over de Societeit van eigendom der Plantaadjes *Onverwacht* en *Nieuw Onverwacht*, gelegen binnen deze Kolonie, te weten: de eerste in de *Paramaricakreek* tusschen de Plantaadjes *de Gekroonde Paauw* en *Lij en Hoop* en de tweede in de *Tapoeripakreek*, tusschen de Plantaadjes *de Standvastigheid* en het Land van den Heer J. G. CLEMENS, mitsgaders in tot die Plantaadjes behoorende Slaven, Beesten, Materialen en Gereedschappen, Gebouwen, Getimmerten en verdere Aanhoorigheden, en alzoo in die betrekking te zamen, door de houders van honderd vier en twintig van de honderd negentig aandeelen, elk ten beloope van een honderd negentigste part in den eigendom van de bovengenoemde Plantaadjes cum annexis, tot den verkoop, levering en transport daarvan geauthoriseerd, gequalificeerd en gevolmagtigd bij acte op den 13den October en volgende dagen, des jaars 1833 en 18.. onder de hand opgemaakt, geteekend en na gedane registratie onder voornoemden Notaris gedeponeerd, houdende verzoek, dat het den Hove moge behagen, de voorschreven acte van qualificatie, op den 1sten Maart en volgende dagen, des jaars 1831, door de meerderheid der aandeelhouders van honderd vier en twintig van de honderd negentig acten gepasseerd, door deszelfs homologatie te bekrachtigen ten dien effecte; dat deze acte van qualificatie ook voor de niet geteekend hebbende aandeelhouders verbindende zal zijn, en der Suppliaten Principalen het vermogen zullen hebben, om krachtens deze acte de Plantaadjes *Onverwacht* en *Nieuw Onverwacht*, met derzelver Slavenmagt en verder toebehooren, hetzij in het Moederland, hetzij binnen deze Kolonie, op de, bij voorschreve acte van qualificatie bepaalde voet en wijze te doen verkoopen, en het zuiver provenue daarvan pond pondsgewijze tegen uitreiking der acten aandeelen aan de geinteresseerden uit te keeren.

Zoo worden bij dezen de niet geteekend hebbende zes en zestig aandeelhouders in de voorschreven negotiatie opgeroepen, om op den *eersten* Maandag in de maand Februarij 1835, des voormiddags ten acht ure, te compareren voor Heeren Commissarissen uit den Hove, die henlieden zullen hooren en den Rade rapport doen, en hetzij dezelve aandeelhouders opkomen of niet, op het voormelde rekest te worden gedisponeerd, als zal bevonden worden te behooren.

Kunnende inmiddels van het voorz. rekest, appointement en bijlagen, inzage worden genomen ter Griffie van gemelden Hove.

Paramaribo, den 16 *Julij* 1834.

J. H. DE FRIDERICI,
Advokaat.

(26175) Wordt op zeer *voordeelige* Voorwaarden, TE KOOP aangeboden:

Het *HUIS* en *ERF*, gelegen alhier aan de *Waterkant*, thans bewoond wordende door den WelEdele Gestrengen Heer IM THURN.

Paramaribo, den 21 *Julij* 1834.

L. THIJM *qq.*

(31225) Den Kassier Weesmeester der *Nederlandsche Portugeesche Israëlitische Gemeente* alhier, zal na den 7den Augustus eerstkomende, ten zijnen huize vaceeren, om aan de Crediteuren van den Boedel wijlen RIBCA, Wed. ABRAHAM ABENDANON, gebore DELMONTE, de hun kompeteerende penningen; ingevolge *Repartitie-Rekening* uitkeeren.

Paramaribo, den 20 *Julij* 1834.

MOSES DASILVA SOLIS,
Gezw. Klerk.

(27344) C. E. GRAF en Echtgenoote vertrekken.

Gedrukt te *Paramaribo*, bij de Erven J. BRINK.